

Kaybeden Harris Kazanan Trump Değil

Kutlu Kağan Dalkılıç

Amerikan seçimleri Harris'in mağlubiyetiyle ve Trump'ın zaferiyle sonuçlandı. Sonuçlar uzun zamandır mevcut siyaset, rejim ve düzene karşı biriken sosyolojik bir tepkinin sandığa yansımaları olarak da okunabilir.

Sonuçları tüm dünyada demokratlar erdem ve iyiliğin haksız mağlubiyetine karşı kötülüğün ve sosyopatinin haksız galibiyeti olarak ahlaki bir politik doğrucu çerçeveye indirgemeye çalışsa da aslında süreç öyle değil.

Karl Popper'ın 'Açık Toplum ve Düşmanları' kitabındaki meşhur tezlerden herhalde son otuz yılda en çok demokratlar istifade etmiştir. Onlar için otoriter yönetimlerin ve totaliter rejimlerin yegane kaynağı Platon ve Hegel temelli ideal toplum ve ideal devlet kaynaklı birtakım ütopyik tasvirlerdi.

Demokratlık ise liberal perspektiften, bu idealizm temelli totaliter tehditlere karşı en büyük anti tezi oluşturuyordu. Böylesi bir siyasal kültür kapalı toplumlardan değil ancak açık toplumlardan doğabilirdi.

Toplumsal ilişkilerin ve siyasal örgütlenmelerin açık, şeffaf, katılımcı ve müzakereci yani 'rölatif ve demokrat' doğası zaten böylesi iyilik dolu tecrübi bir sürecin tabii garantörüydü. Onlar da bu teze yaslanarak son yaşanan otuz yıllık süreçte kendilerine büyük bir ahlaki, sosyal ve siyasi meşruiyet devşirdiler.

Açık toplum temelli neo liberal ve sol liberal tezlere dayanan demokrat siyasi formlar da süreçte belirli hegemonyalar doğurdu. Ahlaki üstünlük sanrısının yarattığı siyasi, kültürel ve ekonomik bir hegemonya. Gramsci her ne kadar bu hegemonyadan söz etse de belli ki Popper bunu hesap edememişti; totalitarizmin kaynağı idealist tezler değildi ahlaki üstünlük sanrısıydı. Dolayısıyla açık toplum temelli, rölatif zihniyete sahip tecrübeye güvenen demokratlar da ahlaki üstünlük sanrıları ve politik doğrucu pratikleriyle bu hegemonyanın kurbanı oldu. Bu hegemonyanın süreçte belirli vesayet mekanizmaları üzerinden türlü siyasi tahakkümler yarattığı çeşitli toplumlarda görüldü. Toplumlar hemen her coğrafyada bir süre sonra bu vesayetçi demokrat tahakküme çeşitli tepkiler vermeye başladı.

Neo liberal ve sol liberal demokratlar uzun süre boyunca insan ve hayatın, sosyoloji ve siyasetin doğal ve gerçekçi akışına aykırı muhtelif ahlaki tavırlar takındılar ve bu tavrı siyaset üzerinden sosyolojiye dayattılar. Birtakım yapay kimlikler ve duyarıcı değerler üzerinden sosyolojiyle savaşmak suretiyle ahlaki üstünlüklerini kanıtlama gayretine büründüler. Bu gayretlerini menfi kolonyal ve keyfi sömürücü hırslarına entegre ettiler.

Küreselleşme süreçte büyük bir katalizör oldu; postmodern bu wokeist demokrat tahakküm, çatışma ve savaşlar yoluyla dünyanın her yerinde büyük bir hegemonya tesisine kalkıştı. Ne de olsa hegemonya tesisi yerel bir iktidarla sınırlı kalamazdı; küresel bir hegemonya tesisi elzemdi. Hem ahlaki üstünlük sanrısı bunu gerektiriyordu hem de kolonyal menfaatler için buna mecburdular.

Hegemonya tesisini tüm dünyada meşrulaştırmak için çeşitli tezler de ürettiler. Kurallar, kanunlar ve kurumlar. Aşınmaz kurallar, kanunlarla sınırlı devlet ve şeffaf kapsayıcı kurumlar açık toplum temelli liberal demokrasinin temel kaleleriydi. Kapitalizm böylece liberal demokrasiden kendisine küresel bir meşruiyet devşiriyordu. Hukuk ve demokrasinin olmadığı yerde ekonomi gelişemez hatta refah üretilemezdi. Refah yaratan kapitalist ekonomiler ancak bu hukuk ve demokrasi temelli yönetimle toplumları kalkındırmıştı. Kamuflej rasyoneldi ancak sömürgeci geleneği ve değer tahakkümünü pas geçiyordu. Ne de olsa 'anayasal demokrasi' bütün bunları örtmeye yetiyordu.

Batı bu değer tahakkümünü ve sömürge geleneğini örtbas etmeye çalıştıkça yaşanan gelişmeler ahlaki ve siyasi üstünlük tezlerini de dünyada iyiden iyiye sorgulatmaya başladı. Filistin meselesi önemli bir turnusol oldu mesela; demokratlar açıkça kendi dışına kör ve sağırdı dolayısıyla ahlakları ve siyasetleri

de artık yalnız kendilerini bağlardı. Evrensel meşruiyet iddiaları çökmüştü ve küresel vaazları tükenmişti.

Süreç elbette sonunda insanın, hayatın ve sosyolojinin gerçeklik duvarına çarptı. Bütün bu kavramlar, kurumlar, tezler anlatıldığı gibi teknik ve mekanik biçimde işleyen objektif yapılar değildi. Bunları şekillendiren arka plandaki hegemon değerlerin zoraki tahakkümü ve hegemonya sahiplerinin kolonyal menfaatleri açığa çıktı.

Her yerde sermayedarla devlet bürokrasisi arasındaki kayırmacı ahabap çavuş ilişkileri yükseliyor, halk menfaati örseleniyordu. Hukuk temelli işleyen kurumlar yerine küresel demokratların devranına göre efsunlu bir çark dönüyordu.

Hegemonya tesisi için girilen mücadele sadece çatışma ve savaş doğuruyor her yer kan ve gözyaşına boğuluyordu. Sosyal refah alt ve orta sınıflardan alınıyor, seçkinlere ve sermaye sahiplerine aktarılıyordu.

Uluslararası göç yükseliyor milyonlarca göçmen hareket ediyor ve göçmen krizi dünyayı değiştiriyordu. Aile yapay kimliklerle iğdiş ediliyor ve toplumlar çok kültürlü kaosa sürükleniyordu. Vesayet mekanizmaları ile seçkinler toplumlara baskı kuruyor tahakkümünü adeta totaliter bir rejime sürüklüyordu.

Sosyoloji sürecin sonunda bütün bu yaşananlara tokat gibi cevaplarla görkemli tepkiler verdi. Nihayet olağanüstü bir durum vardı ve popülist liderler toplumlar tarafından göreve çağırılıyordu. Demokratlar ise erdemli, eğitilmiş, seçkin ve zengin insanlar olarak halkları ve liderleri cahillikle, kötülükle suçlamaktan kendilerini alıkoyamıyorlardı zira ahlaki ve siyasi üstünlükleri tartışılmazdı ama bu savunmalar çözüm olmayacaktı.

Sosyolojinin birçok ülkede popülist liderleri göreve çağırması aslında tesadüf değil. Bu liderlerin sosyopatik kişiler olması hele hiç tesadüf değil. Toplumlar vesayetçi müesses nizamların bu demokrat maskeli aşılmaz tahakkümlerine karşı cesur ama deli liderler arıyor. Güçlü, mafyöz ve manipülatör kişilerin keyfi inisiyatifleri ve olağanüstü yönetim tarzlarıyla ancak bu aşılmaz duvarları yıkacağını insanlar hissediyor. Bilinçdışında bilmek bazen böyledir; açıklanamaz belki tanımlanamaz ve fakat sadece sezilir.

Uzatmayalım, demokratlar kaybetti ve kaybetmeye devam edecek. Politik doğruculuk çöktü, wokeizm makul ve medeni hayatı tüketti. Açık toplum tezleri meşruiyetini kaybetti. Evrensel ahlaki ve siyasi üstünlük dönemleri bitti. Hegemonya dağıldı, ortalık toz duman; belli ki yeni bir süreç geliyor.

İşler belli ki burada kalmayacak, demokratlara karşı yükselen aşırılıklarla dolu bu tepkisel süreç de denecek ve yeni bir paradigma ve yeni bir denge mutlaka doğacaktır.

Otoriter popülizm övülecek bir şey değil; elbette kuralsız kanunsuz kurumsuz işleyen öngörülemez siyasi yönetimlerden yana olamayız.

Elbette sınırları belirlenmiş bir anayasal demokrasi istiyoruz ancak geldiğimiz noktadan çıkış eskide saklı değil. Demokrat değer yüklü politik doğrucu tahakküme ve demokrat hegemonyanın boş gösteren tezlerine dönerek bu mümkün olmayacak, evet, artık yeni şeyler söylemeliyiz.

Fikirtepe Medya bu işe soyunmak için kuruldu; evet efendim, üçüncü yol her anlamda mümkündür, inanıyoruz.